

(Nadaljevanje s 13. strani)

jim prijateljem, ta politika pa je vselej obstajala, bolj ali manj, toda bila je, prepričan sem, in ni prihajala samo iz pisarn občinske administracije, ampak tudi s terena, od delovnih ljudi in občanov.

TUDI UREDNIK POPUSTI

Tudi naš človek je bil navzoč v časniku. Prepričan sem, da je bil navzoč. Zelo rad sem prebiral tiste »Obiske na domu.« To so ljudje. Pravi, ki se jih je žal, pravim: žal, pogosto spominjala samo Tribuna. Prav ta človek pa je faktor urejanja. Brez njega bi ves trud postal jalov. Nekateri sicer menijo, da je modrost v zapletenih besedah. Toda to nikoli ni bila modrost. Nasprotno.

A roko na srce, bile so tudi zapletene teme, pa besede, pa strani, pa cele številke. Tu ni opravičila. Posebno je to bilo takrat, ko smo objavljali družbene načrte. Tabele, številke, odstotke, postavke, konte in spet številke, z malo besed, kakor da si človek dela zapiske. Te načrte pa smo pisali za ljudi, za človeka, četudi jih pogosto niti sami nismo razumeli. To je za urednika najtežje delo. Zato včasih tudi urednik klecne in popusti, da mu številka, da mu strani ali članek izidejo takšni, kakršni pač so. Včasih poskuša na »uredniški način«, razložiti ljudem, človeku, kaj je družbeni proizvod, dohodek, bruto in neto, pa še in še drugih pojmov, ki se pojavljajo v tabelah in obračunih, potem pa mu z druge strani očita, da (ne)odgovorno poenostavlja resnico in jo kroji po svoji volji. Spominjam se serije člankov o predstavljanju občinskega gospodarstva na tekmovalni način, ki so jih ljudje dobro sprejeli, zato pa smo dobili od strokovnjakov resne pripombe.

TEŽAVE Z »GASILCI«

Zdaj vidite, kako težko je biti urednik, četudi velja za vse urednike pravilo, da se nihče ne bi odpovaldal temu delu, tudi če bi bile težave trikrat večje. To je sestavni del osebnosti, to je življenje osebnosti, ki je, začuda, zelo odprta za kritike. Kritik pa je bilo. Bile so sicer blage, toda bile so. Na primer: Zakaj Tribuna ne piše o velikih temah? Zakaj, smo se vprašali tudi mi. Toda kdo je tisti, ki lahko reče: »To je velika tema občine Šiška!« Obstaja, pravite. Verjamem. Toda tisti, ki tako pravi, je raje kritiziral za hrbtom, kakor pa da bi rekel: »Ta mesec je v naši občini velika tema...« Toda ljudje smo. Lažje je bilo ostati... Ah, bolje je, da ne povem. Toda moram, ker me spet peče jezik: lažje je ostati oportunist. Z oportunistom pa smo se pogosto srečavali, toda nikoli ga nismo javno in vztrajno obsojali. Vselej se nam je izmuznil. Ali na primer: »Zakaj Tribuna ne piše o »vnetljivih« temah? Tudi to je problem zase. So teme, ki so »vnetljive« in o katerih je časnik vsekakor pisal, toda so tudi ljudje, ki vsekakor želijo biti pri teh temah — gasilci. To pa je že težja stvar. O njej naj razmišljajo še drugi, ne samo uredniki.

Da končam: urejal sem tako, kakor sem, lahko pa bi bolje, prodorneje, pogumneje, toda tudi slabše. Zatorej: Javna tribuna je tu, pa jo ocenite. Mojih trideset in še nekaj števil vam je na voljo. Pa še druge. Meni bodo ocene ljube, a tudi mojim naslednikom, ki so že začeli delati po tistem vodilu: »Moj minimum je 20 odstotkov več in bolje, kakor so delali moji predhodniki.« To že dosegajo. Omogočimo jim doseči maksimum.

To bo dobra pot, da urednik napiše boljše in lepše reportaže za — dvestoto številko.

Bojan Štular

Izteka se šest let mojega bolj ali manj uspešnega, pogosto tudi neuspešnega urednikovanja Javne tribune. Sicer pa, o uspešnosti teh šestih let lahko presojujejo le šišenski občani, naši bralci.

Bilo je v zadnjih mesecih leta 1967, ko sva s tovarišem Vlakom Krivokapičem pričela urejevati šišensko glasilo. Pet let sva bila skorajda edina pisana, poleg tega pa mi je Krivokapič stal ob strani tudi kot oblikovalec in tehnični urednik. Porabila sva na litre črnila in se stalno ubadala s kronično boleznijo — jetiko na tekočem računu Javne tribune. Sicer pa to ni bil samo moj problem, z njim so se spopadali tudi uredniki, moji predhodniki. O tem najbolje pričajo nekatere stare številke Tribune, ki so bile popisane s pozivi, naj bralci vendarle poravnajo naročnino...

Delo pri urejanju Javne tribune se je klavrno začelo. Na prvi poti v tiskarno sem se prevrnil z avtom in si zlomil nogo, potem pa se je v tem stilu tudi nadaljevalo. Komaj smo si izborili dotacijo 6 starih milijonov iz občinske blagajne, že so pričeli deževati neplačani računi iz prejšnjega obdobja. Nabralo se jih je kar za 27.000 dinarjev in končno se je modro uredništvo že spraševalo, ali se tiskanje sploh splača. Vztrajali smo in začeli iskati nove vire sredstev.

Odločili smo se, da bo list za šišenske občane brezplačen in vsul se je cel plaz kritike, češ, kako si upamo zahtevati dodatna sredstva, pri tem pa ne pobiramo naročnine. Še večji rom-pom-pom je nastal, ko smo se odločili, naj list dobi v hišo vsaka šišenska družina. Naklada je od 2.600 izvodov narasla na 21.000, s tem pa so nastali tudi novi problemi. Kako spraviti toliko papirja najhitreje do občanov? Poskušali smo preko krajevnih skupnosti, časopis je ostajal v pisarnah. Poskušali smo na pošti — časopis je zamujal. Pošta nam je predlagala, naj pošiljamo Tribuno nenaslavljenno, pa se je čas dostave še podaljšal. Nazadnje smo bili prisiljeni organizirati lastno mrežo raznašalcev, pa še sedaj povsod ne gre tako kot bi moralo...

Ob stalnem povečevanju stroškov za tiskarno je ostajala dotacija skoraj enaka. Vse prošnje za višja sredstva so bile besede v veter, zato je list prihajal do bralcev bolj po božji volji, kot po volji uredništva.

Sprašujem se, kakšni bodo moji občutki in odnos do Javne tribune po nekaj letih, ko bo čas izbrisal spomine na probleme, ki smo jih imeli z izdajanjem. Ko sem pred kratkim odložil breme urednikovanja, sem čutil olajšanje. Nič več skrbi za članke, nič več tiskarske barve na rokavih in končno — nič več zamer pri občanah, pripomb zaradi nerednega izhajanja. Ostal mi je le prijeten občutek, da je v tem času Tribuna prišla v sleherni šišenski dom in da je morda našla vsaj nekaj več neznanih prijateljev kot znanih sovražnikov.

Urejanje Javne tribune ni lahka dolžnost. Z vsemi neprijetnostmi, ki smo jih doživeli stari uredniki, se bo morala spoprijeti slej ko prej tudi nova ekipa. Želim jim, da ne bi nalezili na gluha ušesa takrat, ko bodo trkali na vrata, kjer se skrivajo platno in škarje, kajti brez sredstev za informiranje tudi občan ne more biti informiran o pomembnih dogodkih. Iskati sredstva za nemoteno izdajanje časopisa pa ni samo naloga uredništva, temveč tudi dolžnost vseh družbenopolitičnih dejavnikov v občini. Potrebe po izdaji časopisa ne smemo čutiti samo ob izidu občinskega proračuna ali ob večjih kampanjskih akcijah. Če želimo, da se bo naš občan resnično plodno vključil v nov delegatski sistem, se moramo zavedati, da to ne bo mogoče, če nas bodo zanimala mnenja občanov le tedaj, ko nam bodo zaradi določil zakonodaje potrebna.

Naša anketa

IVANKA KUKOVEC

podpredsednik SZDL Ljubljana-Šiška

Naša socialistična zveza bi morala bolj skrbeti za vsebino in rast Javne tribune. Preveč se piše o gospodarskem planu občine, ki je suhoparno napisan, tako da ljudi ne pritegne. Javna tribuna bi morala biti informator slehernemu občanu.

Premalo je informacij o delu krajevnih skupnosti. Za njihova hotenja in želje bi morala imeti več posluha. Več bi morala pisati o programih SZDL in o njihovih realizacijah, seveda tudi kritično o neaktivnosti. Javna tribuna bi morala več pisati tudi o delovnih organizacijah, ker so krajevne skupnosti vse preveč odrezane od tovarn, le-te pa ustvarjajo dohodek. Objaviti bi bilo treba tudi rezultate komisij za ugotavljanje socialnih razlik, krajevne skupnosti naj bi take primere odkrivale in tudi to mora najti prostor v našem glasilu.

Pisati bi morali o akciji evidentiranja. Imamo dosti ljudi na terenu, ki so voljni delati, samo ne znamo jih poiskati.

Seveda bi morala biti Javna tribuna sistemsko financirana, tako bi lahko redno izhajala in bolje informirala naše ljudi o vseh dogodkih v naši občini. Zato bi potrebovali tudi več dopisnikov. Dobre in aktualne prispevke bi morali seveda dobro stimulirati. Vsekakor sem vesela, da smo doživeli izid 100. številke.

VLADIMIR KOŠIR

svetovalec za družbene službe, Skupščina občine Ljubljana-Šiška

»Občinsko glasilo redno berem. Imam vtis, da gre pri Javni tribuni za kakovosten premik tako v oblikovnem, predvsem pa v vsebinskem smislu. Občinsko glasilo postaja odraz izredne dinamike dogajanja iz vseh področij razvoja v občini, o čemer pričajo zgovorno sami prispevki v Javni tribuni. Željal bi si morda le to, da bi Javna tribuna objavljala sistematično še več tem, ki bi obravnavale pereča vprašanja s področja družbenih dejavnosti, ki zlasti izstopajo na področju zdravstva in področju pridobivanja varstvenega prostora za predšolske in šoloobvezne otroke. Gre torej za kompleks vprašanj, s katerimi se srečuje občan skoraj na vsakem koraku in morda naj bi Tribuna v smislu obveščanja lahko v prihodnje marsikatero vprašanje približala občanu, bodisi kot informacijo ali pa kot poskus »nalivanja čistega vina«. Takih vprašanj pa je na področju družbenih dejavnosti veliko.«